

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce: **M. C.**, narozený, bytem, zastoupený Mgr. Václavem
Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 –
Dolní Chabry
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3,
602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2018, č. j.: JMK 88951/2018, sp. zn. S-
JMK 79536/2018/OD/No

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku. Uvedl, že uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 29. 3. 2018, č. j. ODSČ-43764/17-24, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí

I. stupně dopustit tím, že „dne 4. 7. 2017 v 20:47:07 hod. při řízení motorového vozidla tovární značky, registrační značky (dále jen „vozidlo“), v Brna na ulici Hlinky v blízkosti č. or. 142c, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. V úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/hod. Při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. bylo tedy vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 69 km/hod. Nejvyšší povolenou rychlost tedy obviněný překročil o 19 km/hod.“.

2. Za to mu byla uložena pokuta 1.800 Kč a náklady řízení 1.000 Kč a 2 body v rámci bodového hodnocení řidičů.
3. Žalobní argumentace žalobce byla následující:
4. Žalobce namítá, že bylo porušeno jeho právo na to být přítomen projednání přestupku. Správní orgán jej totiž nepředvolal k ústnímu jednání, byť žalobce nebyl v době nařízení ústního jednání zastoupen a předvolání tedy mělo být zasláno jemu osobně. Již kvůli této závažné procesní vadě je nutno napadené rozhodnutí zrušit, neboť porušení práva na projednání věci v přítomnosti obviněného představuje porušení práva na spravedlivý proces.
5. Dále namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, když správní orgány vůbec nezkoumaly a ani neprokázaly, že by měření rychlosti bylo provedeno v součinnosti s Policií ČR, jak přitom vyžaduje § 79a silničního zákona. Tuto podmínku nelze ztotožňovat s podmínkou měření rychlosti na úseku určeném Policií ČR, z § 79a silničního zákona je patrné, že se jedná o dvě samostatné podmínky (jinak by samozřejmě v zákoně nebyla součinnost zvlášť zmíněna).
6. Dále u podmínky měření v úseku určeném Policií ČR správní orgán ani neuvedl, jak dospěl k závěru, že skutečně bylo měřeno na určeném úseku a nezabýval se tím, zda úsek určil oprávněný subjekt, tedy příslušný policejní orgán a rovněž oprávněná osoba náležející k PČR. Namítá proto také, že úsek byl určen neoprávněným subjektem.
7. Dále pak namítá, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, neboť zákon o obecní policii neopravňuje k tomu měřit skrytým způsobem. Naopak podle vyhlášky č. 294/2015 Sb. by měla obecní policie používat značky č. IP 31a a IP 31b, které označují úsek měření rychlosti obecní policií. Výkon veřejné moci v utajení musí mít zákonný podklad, což v tomto případě nemá.
8. Nelze dále přehlédnout, že utajené měření rychlosti ani nesleduje účel měření rychlosti vyžadovaný § 79a silničního zákona, kterým je zvyšování bezpečnosti silničního provozu. Skryté měření rychlosti totiž zjevně namísto prevence směřuje k represí, tedy k potrestání co nejvíce řidičů (pokud by měření bylo prováděno

viditelně, sice by zřejmě nedošlo k uložení tolika pokut, ale naopak by většina řidičů zpomalila, protože by se obávali změření).

9. Nutné je také namítnout to, že správní orgán se účelem měření rychlosti vůbec nezabýval, byť se jedná o podmínku měření rychlosti podle zákona.
10. Žalobce pak namítá, že ověřovací list je nezákonný pro rozpor § 14 správního řádu, protože jej vydal jeho výrobce, který nepochybně má ekonomický zájem na udělení ověření, byť by rychloměr nesplňoval metrologické požadavky. Proto navrhoval zrušení ověřovacího listu v přezkumném řízení a do vyřízení tohoto podnětu navrhoval přerušit řízení, neboť se jedná o předběžnou otázku.
11. Žalobce také namítá, že mu žalovaný zcela účelově poskytl informaci o oprávněné úřední osobě tak, že k jejímu doručení došlo den před vydáním napadeného rozhodnutí, přitom žalovaný měl na vyřízení žádosti žalobce o sdělení oprávněné úřední osoby více jak dva měsíce. Z tohoto postupu je tedy patrné, že záměrem žalovaného bylo žalobci sice formálně požadované informace poskytnout, nicméně tak, aby žalobce tyto informace nemohl využít a tedy např. podat námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě. Jinak si totiž nelze vysvětlit, proč žalovaný vyčkával s vyřízením žádosti dle § 15 odst. 4 správního řádu přes dva měsíce, aby následně tyto informace zaslal a záhy vydal také napadené rozhodnutí. Přitom žádost měla být podle žalobce vyřízena nejpozději měsíc po jejím podání. Žalobce proto současně vznáší námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě, neboť z jejího výše popsaného postupu je patrná zaujatost vůči žalobci a zejména vůči jeho zmocněnci v řízení o přestupku, neboť její postup byl zjevně účelový, veden snahou žalobci znemožnit zjistit, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, a zejména mu znemožnit podat námitku podjatosti. Žalobce jako důvod podjatosti shledává i to, že oprávněná úřední osoba je zaujatá vůči jeho zmocněnci, který často vystupuje jako obhájce osob obviněných z přestupků a pro tuto činnost, ve které má nemalé úspěchy, je oprávněnou úřední osobou často kritizován, což lze prokázat analýzou jí vydaných rozhodnutí. Žalobce pak namítá, že úvahy o významu zákonem chráněném zájmu v rámci výměry sankce porušují zákaz dvojího přičítání, neboť se jedná o obecnou závažnost údajného přestupku.
12. Žalobce dále poukazuje na to, že správní orgán podle odůvodnění ukládal také zákaz činnosti (str. 4), ale podle výroku nikoli, jedná se tedy o rozpor odůvodnění a výroku, který značí nesrozumitelnost.
13. Žalobce také namítá, že správní orgán nijak nepopsal ani nezohlednil svou rozhodovací praxi a nezohlednil ani značnou délku řízení. Je dále otázkou, proč právě pokuta ve výši 1.800 Kč by měla být podle názoru správního orgánu adekvátní. Správní orgán ani nehodnotil všechna zákonná kritéria, a ta, která hodnotil, tak nikoli důsledně, neboť řádně neuváděl, zda se jedná o polehčující nebo

přitežující okolnost, a už vůbec neuváděl, jaký vliv jednotlivá kritéria na konečnou výši pokuty mají.

14. Správní orgán se dále nezabýval ani tím, zda není na místě snížit náklady řízení nebo pokutu.
15. Další žalobní námitkou žalobce je jeho nesouhlas a nesouhlas jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
16. Žalobce a jeho právní zástupce kontinuálně zastávají názor, že dřívější úprava účinná do dne 30. 6. 2017, tj. ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 39/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, neměla oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy, že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména a příjmení, včetně sídla, vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami. Obdobně nepovažuje žalobce a ani jeho právní zástupce za dostatečně ústavně konformní novou právní úpravu, a to Směrnicí č. 3/2017, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která v ust. § 130 odst. 1 ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na závěrečný referát soudce, resp. úvahu soudce bez dostatečně vymezených kritérií a bez zákonné opory pro tuto činnost soudce mající patrně mít charakter výkonu soudcovské činnosti.
17. Žalobci a právnímu zástupci není znám výslovně stanovený opravný prostředek proti takovému postupu Nejvyššího správního soudu, resp. referátu soudce, přesněji účinkům pokynu soudce k rozsahu anonymizace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Faktickou anonymizaci budou podle odhadu žalobce a právního zástupce reálně činit podle pokynu soudce pracovníci odborného aparátu NSS.
18. Právnímu zástupci se jedná o to, aby za situace, že vystupuje v roce 2017 ve stovkách případů před soudy pro věci správního soudnictví, a účastní se osobně jednání zakončenými soudními rozhodnutími, aby z jednoho webu Nejvyššího správního soudu spravovaného veřejnou moci nebylo dohledatelné, kdy a kde advokát v roce 2017 byl, tj. časový pracovní program advokáta, neboť pokud nejsou rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu plně anonymizována, lze z webu Nejvyššího správního soudu dohledat ze strany veřejnosti a orgánů veřejné moci, kdy, tj. jakého data a kde tj. v jakém městě, u kterého soudu pro věci správního soudnictví advokát vlastně byl, přičemž takovýto časový přehled pohybu advokáta po České republice je věcí soukromou, která by neměla být zveřejňována.

19. Advokát má rovněž zájem jako soukromoprávní osoba vyvarovat se rizika, aby byl ze strany veřejnosti ztotožňován se svým klientem, jak se někdy u neinformované veřejnosti obecně děje. Předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu ostatně ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu, pokud pro to není zákonný podklad. Žalobce a právní zástupce se dovolávají práva býti zapomenuti a navrhují, aby na jejich žádost bylo aplikováno nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES přímo použitelné ode dne 25. 5. 2018.
20. Navrhoval proto, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2018, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 3. 2018 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
21. Současně žalobce žádal, aby soud zavázal žalovaného nahradit mu vzniklé náklady řízení.
22. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
23. K námitce, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání, žalovaný uvedl, že oznámení o zahájení řízení a současně předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 27. 2. 2018, tedy s dostatečným předstihem, když termín konání ústního jednání byl dne 23. 3. 2018. Tuto námitku proto žalovaný považuje za zcela nedůvodnou.
24. K dalším žalobním námitkám pak žalovaný uvedl, že žalobce požaduje po soudu, aby nahrazoval funkci správního orgánu. Uvedené žalobní body v žalobě mohl žalobce uplatnit již při podání odvolání, avšak takto z procesní účelovosti neučinil. Dle názoru žalovaného tak výše uvedený soud nemusí vůbec dané žalobní body projednat. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS č. j. 2As 215/2014-43 ze dne 23. 4. 2015, ve kterém tento soud judikoval: *„že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci“*. Obdobně pak odkázal na rozsudek NSS č. j. 6As 73/2016-40 ze dne 16. 6. 2016.
25. K jednotlivým dalším žalobním námitkám pak žalovaný uvedl.

26. Správní orgán I. stupně ani žalovaný neměli v době vydání rozhodnutí žádné pochybnosti ohledně nesplnění podmínek uvedených v ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., námitky žalobce uvedené v žalobě zjištěny skutkový stav taktéž žádným způsobem nezpochybnily. Měření proběhlo v místě určeném Policií ČR (seznam míst je dostupný na stránkách Městské policie Brno), žalovanému je z úřední činnosti známo, že dokument nazvaný „Určení míst pro měření Městské policie Brno“, č. j. KRPB-111394/ČJ-2015-060206 ze dne 6. 5. 2015, jehož přílohou je právě tento seznam míst zveřejněný na stránkách Městské policie Brno, opravňuje Městskou policii Brno k měření v souladu s ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. Úsek měření byl určen oprávněným subjektem. K námitce skrytého měření, když místo měření nebylo označeno dopravními značkami č. IP 31a a IP 31b žalovaný uvádí, že povinnost označit místo měření těmito značkami byla v zákoně č. 361/2000 Sb. zakotvena v ust. § 79a odst. 2 do 31. 7. 2011, kdy byl odst. 2 zrušen. Značky „Měření rychlosti“ a „Konec měření rychlosti“ mají tedy v současné době pouze informativní charakter. Městská policie Brno je neměla povinnost užít a označit jimi místo měření.
27. Měření rychlosti sledovalo v ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., stanovený účel – zvyšování bezpečnosti silničního provozu, i přesto, že výše uvedené informativní značky nebyly v daném úseku umístěny. Při dodržování nejvyšší dovolené rychlosti dochází jednak k tomu, že je řidič schopen zastavit vozidlo v případě, kdy se na vozovce vyskytne nečekaná překážka či chodec, jejichž pohyb lze v obci předvídat a s ohledem na to je nutné přizpůsobit tomu rychlost vozidla. Měření rychlosti je zajištěna jak individuální prevence (žalobce bude do budoucna více motivován dodržovat v daném úseku nejvyšší dovolenou rychlost, když již byl za její překročení potrestán), jednak generální prevence (ostatní účastníci provozu, kteří v daném úseku spatří projednávání přestupku obecní policií či policií s jiným řidičem, budou mít možnost počítat s tím, že pokud by na daném místě porušili pravidla provozu na pozemních komunikacích, byli by taktéž potrestáni). Měřicí zařízení bylo ověřeno autorizovaným metrologickým střediskem, námitky o ekonomickém zájmu na udělení ověření jsou nepodložené, když měřidlo bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno a ověřovací list je veřejná listina.
28. Dle žalovaného nebyl porušen zákaz dvojího přičítání, když správní orgán I. stupně na str. 4 pregnantně uvedl, že určením rozsahu sankcí již sám zákonodárce určil závažnost přestupku. Intenzita překročení rychlosti, která je zákonodárcem stanovena taktéž v jasně stanovených rozpětích, je třeba hodnotit v rámci daných rozpětí vždy, neboť lze těžko srovnávat překročení rychlosti o např. 2 km/h a 19 km/h, jak tomu bylo v případě žalobce. Pokud tedy zákonodárce stanovil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 tak, že při řízení vozidla překročí řidič nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h (tzn., překročí rychlost o 1 km/h – 19 km/h) a k tomu stanovil rozpětí správního trestu pokuty od 1.500 Kč do 2.500 Kč, je třeba hodnotit intenzitu překročení nejvyšší dovolené rychlosti při stanovení výše pokuty. V daném případě tedy intenzita překročení rychlosti nemohla být žalobci ku prospěchu, když mu byla v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou (ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.) na 50 km/h, naměřená rychlost 69 km/h (o 19 km/h více).

Správní trest pokuty ve výši 1.800 Kč je tedy zcela adekvátním. Úvahy o snížení pokuty ve smyslu ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán neuvádí paušálně, ale pouze pokud nastane některá z mimořádných okolností v tomto ustanovení uvedená (žádná z okolností v řízení nevyšla najevo) a okolnosti samotného případu žalobci nejdou ku prospěchu. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjevnou chybou v psaní způsobenou přepisem zůstalo uvedené slovní spojení zákazu činnosti, nicméně jak z výroku, tak ze zbývajících odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalobci byla uložena pouze pokuta, nikoliv zákaz činnosti, proto tato chyba nemá vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.

29. Žalovaný odkázal na aktuální judikaturu týkající se přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
30. V tomto směru odkázal mj. na rozsudek NSS č. j. 4As 192/2017-39, č. j. 7As 83/2015-56, č. j. 1As 42/2011-2015, č. j. 7As 18/2011-54, či č. j. 10As 232/2017-40, dle kterého „V nyní projednávané věci sloužily jako podklady pro napadené rozhodnutí oznámení o přestupku podané Policií ČR ze dne 30. 1. 2016; úřední záznam policistů konajících službu o popisu dané události; záznam o přestupku ze silničního radarového rychloměru AD9 (včetně fotografie, na níž je zachyceno vozidlo v okamžiku přestupku) ze dne 30. 1. 2016; ověřovací list č. 132/15 ze dne 3. 8. 2015, platný do dne 2. 8. 2016, podle něhož silniční radarový rychloměr AD9 C, výrobní číslo 05/0134, splňuje metrologické a technické požadavky na silniční rychloměry; a osvědčení zasahujícího policisty J. V. vydané společností Ramet C.H.M., a. s., které jej opravňuje k ovládání měřiče rychloměru AD9 C. NSS v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7As 18/2011-54 dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k ověření skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel zpochybňuje pouze naměřenou rychlost. I tehdy je však třeba přezkoumat stěžovatelovy kasační námitky, co do kvality zjištěného skutkového stavu“. Otázkou dodržení návodu k obsluze ve vztahu k měřicímu zařízení typu RAMER 10 se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7As 309/2015-51, kdy uvedl, že „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledků měření na displeji radaru ani k jeho uložení, což však v daném případě nenastalo. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měření jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“.
31. Žalobce pak namítá, že informace o oprávněné úřední osobě byla poskytnuta účelově tak, aby žalobce nemohl využít práva podat námitku podjatosti a byla sdělena pozdě. Proto v žalobě vznáší námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě.
32. K výše uvedeným námitkám žalovaný konstatoval, že žalobce podal blanketní odvolání, jehož součástí byla žádost zmocněnce žalobce, aby mu správní orgán vyhotovil kopii spisové dokumentace a stanovil lhůtu pro doplnění odvolání v návaznosti na potřebné studium spisu. Dále, aby mu sdělil, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání a ke kterému dni bude (byl) spis předán

odvolacímu orgánu. Správní orgán stanovil k avizovanému doplnění odvolání lhůtu 20 kalendářních dnů. Sice se v něm explicitně nevyjádřil k tomu, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, jeho prosté sdělení o tom, že takovou informaci nedisponuje, by však žalobci nic nepřineslo. Právo žalobce na obranu tím tudíž nemohlo být nijak dotčeno. Tato skutečnost navíc nemohla v žalobci vyvolat očekávání, že odvolání nebude předáno odvolacímu orgánu a nebude o něm odvolacím orgánem rozhodnuto. Ostatně žalobce si toho musel být vědom, když správní orgán žádal o informaci, kdy bude (byl) spis předán odvolacímu orgánu.

33. V takovém případě žalobce nemůže tvrdit, že mu bylo znemožněno zjistit, kdo bude v jeho věci rozhodovat, neboť mohl v rámci odvolacího řízení sám kdykoliv požádat o nahlédnutí do spisu a veškeré, jemu neznámé skutečnosti, zjistit. Zejména jeho zmocněnec se mohl v rámci účinné obrany svého zmocnitele o informaci o úřední osobě zajímat. Zvláště pokud tu podle žalobce byla pochybnost o nepodjatosti žalovaného, jejíž údajné důvody v žalobě popisuje.
34. Podle žalovaného se však nejedná o relevantní důvody vzbuzující pochybnost o nepodjatosti rozhodující úřední osoby. Jde spíše o hromadění spekulací bez důkazu. Takové snahy nemají nic společného s ochranou jakýchkoliv oprávněných zájmů. Tvzení o časté nezdůvodněné kritice žalobce, přísnějším posuzováním případů zastupovaných zmocněncem žalobce jsou nepodložená.
35. Pokud jde o upozornění na obstrukční jednání zmocněnce žalobce, tato nemohou být považována za důvod k podjatosti, plyne totiž z objektivního faktu a přinejmenším nezakládají poměr k věci. Konec konců na obstrukční praktiky zmocněnce žalobce je upozorňováno i soudy (srov. např. rozsudek NSS č. j. 6As 36/2016-32 ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6As 73/2016-40). Bylo by proto krajně nesmyslné, aby upozornění na obstrukční jednání zmocněnce žalobce vylučovalo z rozhodování o věci všechny osoby, které na takové jednání poukazují.
36. Předestření úvahy žalobce tak zůstávají v rovině spekulací a nepodložených tvrzení a nelze je považovat za důvodnou pochybnost o nepodjatosti úřední osoby.
37. Žalobce nebyl tedy nijak poškozen na svých procesních právech a jím uvedené skutečnosti nejsou relevantními důvody k podjatosti úřední osoby.
38. Tím, že žalobce zcela ignoroval lhůtu pro doplnění odvolání, ačkoliv o ni sám žádal, dal najevo účelovost celé své žádosti. Tím spíše, že zůstal od podání blanketního odvolání zcela nečinný a uvedenou námitku uplatnil až v žalobě. Takové způsoby žádosti uplatněné žalobcem, resp. jeho zmocněncem v řízení o přestupku jsou navíc žalovanému známy z jeho úřední činnosti. Ostatně Nejvyšší

správní soud se k obdobné strategii vyjádřil např. v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2As 161/2016-52 a v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7As 332/2016-44.

39. K žalobcem tvrzenému účelově opožděnému sdělení oprávněné úřední osoby žalovaný uvádí, že výzva k doplnění odvolání byla zmocněnci žalobce doručena dne 27. 4. 2018 a žalobci byla stanovena lhůta 20 kalendářních dnů k doplnění odvolání. Spisový materiál byl žalovanému doručen dne 4. 6. 2018. Sdělení oprávněné úřední osoby bylo vypraveno dne 15. 6. 2018 a do datové schránky zmocněnce žalobce bylo doručeno dne 18. 6. 2018. Rozhodnutí ve věci bylo vypraveno dne 19. 6. 2018 a doručeno do datové schránky zmocněnce dne 22. 6. 2018. Žalovaný v kontextu výše uvedených skutečností nepovažuje svůj postup za vadný.
40. Žalovaný námitky uvedené v žalobě považuje za zcela nedůvodné, skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, s rozhodnutím správního orgánu I. stupně se žalovaný ztotožnil a proto dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ho potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
41. Navrhoval proto, aby soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
42. Z připojených správních spisů byly pro rozhodnutí ve věci z nich zjištěny tyto podstatné skutečnosti.
43. Součástí správního spisu se stal spis Městské policie Brno č. j. MP-15998/13D-17, v němž se nachází úřední záznam ze dne 5. 7. 2017, oznámení přestupku, Záznam o přestupku ze 4. 7. 2017, včetně tří fotografií (výstupní fotografie z radarového zařízení) včetně reg. zn. měřeného vozidla –, ověřovací list vydaný autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a. s. Kunovice vydaný dne 8. 9. 2016, Osvědčení č. 1118/06 vydané 2. 8. 2006 RAMET C.H.M. a. s., určená místa pro měření rychlosti Městskou policií Brno, výpis z dat základních registrů – registr obyvatel, výpis z karty řidiče M. C. a fotografie změřeného úseku na ulici Hlinky v Brně.
44. Následně – 22. 1. 2018 byl žalobce předvolán správním orgánem I. stupně Magistrátem města Brna, odbor dopravněsprávních činností k podání vysvětlení na den 7. 2. 2018 (předvolání žalobce převzal 24. 1. 2018 osobně), když 7. 2. 2018 bylo doručeno správnímu orgánu sdělení, že žalobce se rozhodl v nadepsané věci odepřít výpověď, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Součástí sdělení o odepření výpovědi je plná moc udělená žalobcem společnosti k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku vedené pod sp. zn. ODSČ-43764/17-RO/PŘ datovaná dne 3. 2. 2018 bez podpisu zmocnitele.

45. Dne 21. 1. 2018 zahájil správní orgán I. stupně s žalobcem řízení o přestupku, v němž popsal, kterého dne, v jakém místě a jakého přestupkového jednání se měl jmenovaný dopustit a současně byl předvolán k ústnímu jednání ve věci uvedeného přestupku na den 23. 3. 2018 v 8:30 hod. Předvolání k nařízenému jednání osobně převzal žalobce dne 27. 2. 2018. Současně byl k nařízenému jednání na toto datum předvolán svědek, strážník městské policie M. Š. Dále byl předvolán do datové schránky označený zmocněnec
46. Nařízeného jednání se obviněný z přestupku ani zmocněnec nezúčastnil, u tohoto jednání byly provedeny důkazy listinami – spisem městské policie a byl vyslechnut svědek M. Š., který byl součástí hlídky MP, která zjistila překročení rychlosti žalobce.
47. Přípisem z 28. 3. 2018 byl správním orgánem žalobce vyzván k doplnění vlastnoručního podpisu na plné moci ze dne 3. 2. 2018, což žalobce splnil, podepsaná plná moc datovaná dnem 3. 2. 2018 byla doručena správnímu orgánu dne 28. 3. 2018.
48. Dne 29. 3. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z přestupkového jednání, které je popsáno v žalobě žalobce.
49. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání (pouze blanketní), přičemž požádal o poskytnutí kopie podstatných částí spisu a žádal, aby žalobci byla poskytnuta lhůta minimálně v délce 14 dnů a počala plynout dnem doručení požadovaných listinných podkladů pro vypracování odvolání.
50. Sdělením ze dne 17. 4. 2018 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění odvolání a stanovil mu lhůtu 20 dnů od doručení uvedené výzvy.
51. Na tuto výzvu nebylo ze strany žalobce žádným způsobem reagováno a proto dne 23. 5. 2018 předal správní orgán žalovanému ve smyslu ust. § 88 správní řád celý správní spis. Ten byl doručen žalovanému (vyplývá z razítka podatelny) dne 4. 6. 2018.
52. Dne 6. 6. 2018 (tedy z tohoto data) se nachází ve spise Záznam o určení oprávněné úřední osoby podepsané vedoucím oddělení dopravněsprávních agend odboru dopravy, z něhož vyplývá, které úřední osoby jsou oprávněny danou přestupkovou věc vyřizovat.
53. Dne 15. 6. 2018 sděluje Mgr. M. N., referent právní agendy žalovaného, zástupci žalobce, že na základě jeho žádosti uvedené v odvolání proti rozhodnutí Magistrátu

města Brna ze dne 29. 3. 2018, že příslušný spisový materiál byl žalovanému doručen 4. 6. 2018 a k řízení vedenému pod výše uvedenou spisovou značkou (č. j. JMK 87032/2018, sp. zn. S-JMK 79536/2018/OD/No) jsou oprávněnými úředními osobami Mgr. K. F., Mgr. D. Š. a Mgr. M. N.

54. Dne 19. 6. 2018 žalovaný vydal rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítá a napadené rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 29. 3. 2018 potvrzuje.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

55. Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky žalobce, soud je posoudil následovně.
56. Není pravdivé tvrzení žalobce, že by nebyl předvolán k nařízenému ústnímu jednání o projednání přestupku. Z prvostupňového správního spisu vyplývá, že žalobce v době, kdy bylo nařízeno jednání o projednání přestupku, nebyl zastoupen, byl tedy předvoláván přímo on, a to současně s oznámením o zahájení řízení o přestupku, jednání bylo nařízeno na den 23. 3. 2018. Žalobci bylo doručeno na jím oznámenou adresu, žalobce předvolání osobně převzal 27. 2. 2018, o čemž svědčí jeho podpis na doručence, nařízeného jednání se však nezúčastnil, ač byl předvolán tedy řádně a včas, bylo však jeho věcí, že se nařízeného jednání nezúčastnil, neboť to není jeho povinnost, ale právo.
57. Stejně má soud najisto postaveno, že nedošlo k porušení ust. § 79a silničního zákona v platném znění. Z podkladů, které byly založeny ve správním spise, vyplývá, že úsek, ve kterém bylo prováděno měření rychlosti vozidel, byl úsek určený k měření městskou policií, tento úsek byl městské policii vymezen obecní policií, tedy subjektem oprávněným.
58. Začátek a konec měření nemusel být vymezen, jak na to poukazuje žalobce v žalobě, tato podmínka není v ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění vymezena, určena byla v citovaném zákonném ustanovení, ovšem pouze do 31. 7. 2011, do té doby toto vymezovalo ust. § 79a odst. 2 silničního zákona, poté byl odst. 2 § 79a silničního zákona již zrušen.
59. Soud se také neztotožňuje s tím, že měření, tak jak bylo prováděno, kdy nebyl vymezen počátek a konec měření, tedy dle žalobce tzv. skryté měření, nesměřuje k prevenci, ale pouze k represí.

60. S tímto stanoviskem žalobce se soud nemůže ztotožnit, neboť měření rychlosti, i když není vyznačen začátek a konec, rozhodně směřuje zejména k prevenci, neboť jednak řidič, který rychlost překročí a je staven policií, si bude dozajista již „na příště“ dávat pozor, aby nedošlo k překročení rychlosti, což může mít velmi negativní důsledky, ale znamená preventivní opatření i pro ostatní řidiče, kteří když vidí, že policisté staví řidiče, který překročí stanovenou rychlost, si dozajisté toto budou pamatovat a budou si napříště dávat pozor v tom, aby dodržovali zákonem předepsanou rychlost.
61. Pokud dle žalobce měření bylo prováděno nezákonně, neboť ověřovací list k měřicímu zařízení je nezákonný a to proto, že jej vydal jeho výrobce, který sleduje nepochybně pouze ekonomický zájem, není toto dle názoru soudu pravdivé. Žalobce tento názor ničím nedoložil a tato námitka je pouze účelová, není důvodná.
62. Ani další námitka týkající se informací o oprávněné úřední osobě, která bude věc projednávat v odvolacím řízení, důvodná není.
63. Ani v tomto směru soud nepokládá tvrzení žalobce za důvodné, jména a příjmení oprávněné úřední osoby byla ze strany žalovaného žalobci sdělena, pokud žalobce má za to, že účelově k tomuto došlo až před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, soud poukazuje na to, že správní orgán I. stupně zaslal správní spis odvolacímu orgánu, který ho obdržel 4. 6. 2018, když žalobce poprvé žádost o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, uvedl, až v odvolání ze dne 16. 4. 2018.
64. Soud uvádí, že požadovaný údaj nemohl žalobci sdělit správní orgán I. stupně, neboť toto nevěděl a pokud jde o žalovaného, soud uvádí, že skutečnost o úředních osobách, které budou věc rozhodovat, odvolací správní orgán žalobci sdělil 15. 6. 2018. Je pravdou, že rozhodnutí žalovaného bylo pak vydáno 19. 6. 2018, nicméně od doby, kdy se spis správního orgánu I. stupně s odvoláním žalobce nacházel (u žalovaného, je od 4. 6. 2018), žalobce, resp. jeho zmocněnec mohl kdykoliv nahlédnout do spisu u žalovaného, resp. se o skutečnost, která úřední osoba bude věc projednávat, zajímat již od data, kdy uvedenou skutečnost chtěl žalobce vědět, tedy kdy ji uvedl ve svém odvolání. Soud zde však uvádí, že tuto námitku pokládá za ryze účelovou, neboť žalobce i jeho zmocněnce po celou dobu řízení před správními orgány zůstali nečinní a pokud v žalobě vznáší námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě, žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že oprávněná úřední osoba je podjatá (§ 14 správní řád) z ní nevyplývá a pouze skutečnost, že bezprostředně poté, kdy žalovaný obdržel správní spis od správního orgánu I. stupně žalobci nesdělil, kdo bude oprávněnou úřední osobou, která bude věc projednávat, nenaspovídá ničemu v tom smyslu, že by oprávněná úřední osoba, která věc přestupku žalobce projednávala, měla být vůči žalobci zaujatá. Nic jiného žalobce nesdělil.

65. Jedná se dle názoru soudu pouze o jakousi spekulaci žalobce.
66. Oprávněná není ani žalobní námitka žalobce v tom směru, že by byl porušen zákonem chráněný zájem v rámci výměry sankce, porušující zákaz dvojího přičítání, přičemž nic takového dle názoru soudu se v případě žalobce nestalo.
67. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, a to z výroku tohoto rozhodnutí, že žalobce se dopustil z nedbalosti přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. a proto mu dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich byla uložena pokuta ve výši 1.800 Kč a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady přestupkového řízení.
68. Pokud jde o přestupek, jehož se žalobce dopustil, z ust. § 125c odst. 5 písm. g) vyplývá, že za uvedené přestupkové jednání se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč.
69. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu v podstatě na spodní hranici (kdy minimální výše je 1.500 Kč) a toto řádně ve svém rozhodnutí zdůvodnil a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným jako správné a zákonné potvrzeno.
70. Ohledně uložené pokuty soud uvádí, že rozhodnutí o uložení sankce je v souladu se zákonem, je řádně zdůvodněno a soud znovu zdůrazňuje, že se jedná o uložení sankce na spodní hranici.
71. Pokud pak žalobce poukazuje na to, že mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním je rozpor, neboť na str. 4 odůvodnění rozhodnutí správní orgán ukládá také zákaz činnosti, ale podle výroku nikoliv, je z toho patrná nesrozumitelnost rozhodnutí.
72. Ani s tímto se soud neztotožňuje, z výroku rozhodnutí je zcela jednoznačně patrné, že žalobci byla uložena „pouze“ pokuta 1.800 Kč nikoliv zákaz činnosti (vykonatelný je pouze výrok rozhodnutí a pokud v odst. 3 odspodu na str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno *„tato skutečnost pak hovoří ve prospěch obviněného a úvahách o výši pokuty a zákazu činnosti odůvodňuje jejich uložení v dolní polovině zákonného rozpětí“*, z této věty je zřejmé, že pokud se uvádí „v úvahách o výši pokuty a zákazu činnosti“, je zřejmé, že se jedná pouze o chybu při přepisu rozhodnutí, kdy, jak soud uvedl, je zcela zřejmé, že vykonatelný je pouze výrok rozhodnutí, z něhož vyplývá, že žalobci nebyl zákaz činnosti uložen,

ale pouze pokuta, téměř na spodní hranici daného rozpětí a tato také je řádně odůvodněna.

73. Pokud pak žalobce namítá, že správní orgán nijak nepopsal ani nezohlednil svou rozhodovací praxi, tato námitka také důvodná není, neboť správní orgán řádně popsal, proč uložil výši pokuty v částce 1.800 Kč, odůvodnění rozhodnutí o uložení sankce je podrobné.
74. Pokud jde o poslední námitku týkající se nesouhlasu žalobce a právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů a návrh na anonymizaci rozhodnutí ve věci, ani s touto námitkou se soud neztotožňuje.
75. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočníků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
76. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály

advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

77. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

78. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. března 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně